

Saulius Tomas Kondrotas

LÁSKA PODLE JOSEFA

Předsmrtná agónie pouličního muzikanta. Na betonu. Mezi odpadky. Na Václavském náměstí. Před proudícím davem se zabíjí falešnými akordy, které ždímá ze svého nástroje, Fender Stratocaster Solid Body, škube za struny, aby získal přesně ty tóny, které se mu zdají správné, a on, Josef, stojí u křižovatky a čůrá si do kalhot, protože už to nemůže vydržet, ale ono ani není kam si odskočit, ostatně nestalo se mu to poprvé. Nějaká dívka stojící vedle se dívá na jeho kalhoty a ptá se: „Nestalo se vám nic? Je všechno v pořádku?“ Chce pomoci. „Děkuju, zlatíčko, všechno je v pořádku, to jen ta muzika, vždycky je to stejné. Vždycky. Tím se taky odlišuje dobrá hudba od té špatné.“ Dívka mu nevěří, provrtává ho pohledem – buď před ní něco skrývá, nebo je blázen. Snaží se to zjistit: „Nepřeskočilo vám?“

„Hádám, že ano“, dívá se na své kalhoty, nakonec se usměje na dívku, snaží se tvářit laškovně. „Když muž uslyší dobrou muziku a nezadrží moč, je s největší pravděpodobností blázen. Jinak to ani být nemůže, co myslíte?“

Možná i ona sama je trochu na hlavu. Proč by ne? Kolemjdoucí se počůrává na ulici uprostřed dne a ona se snaží zjistit, proč to dělá. A nebo je snad zdravotní sestra? Na doktorku nevypadá.

Avšak, bože, to je ale holka! Vysoká a štíhlá, džíny prakticky jen předstírají, že jí sotva zakrývají zadek posazený na dlouhých nohách (jelikož je září ještě teplé a Praha je takové smyslné město, nikdo se o to nestará), na krku sluchátka, vlasy, když se trochu nakloníš, voní trávou, obličej tajemný jako mívají ti smrtelně nebezpeční čarodějové z dětských snů, kůže tak svěží a hebká, že to vypadá, jako by svítila zevnitř, rysy obličejové pravidelné a bez jakýchkoliv nedostatků, prostě není možné uvěřit, že jsou výsledkem náhodných genů, kombinace DNA. Kdo by si uchoval zdravý rozum?

„Takže vy tvrdíte, že za to může muzika?“, odpověď ji neuklidnila a zdá se, že ji to doopravdy zajímá.

Bože můj, pokouší se představit si ještě hloupější situaci k seznámení s dívkou: na ulici, mokré kalhoty se lepí na stehna, zápach teplé moči šimrá v nosních dírkách.

„Jistě, zlatíčko. Mám takový problém, vždycky jsem ho měl. Jakmile se mě zmocní hudba, už se nedokážu ovládnout. Je to jako s alkoholem, opravdu, nedělám si legraci.“

Muzikant si už balí svoje věci, dav se rozchází, lidé se vzdalují, teplý letní soumrak houstne. Dívka se téměř přitiskne k Josefovi, je zvědavá; on se odtahuje, chce si udržet bezpečný odstup, stydí se za ten nasládlý pach moči.

„Chudáčku“, říká ona. „Milovat hudbu a nemoci chodit na koncerty... To musí být strašné?“

„Trochu.“

„Nějaký reflex popírání“, říká ona; fakticky už ho doprovází domů, naprosto přirozeně, Josef tomu nemůže uvěřit. - „Kolik je vám let? Ne, nechte mě hádat. Čtyřicet?“

„Ještě ne. Ještě si musím počkat.“ Nikdy si nepředstavoval, jak mu může ten mimovolný únik moči přijít k užítku. Nebylo by špatné změnit téma, ale dívka se k tomu, zdá se, nemá (a).

„Chudáčku.“

„Víte, doma, na záchodě, jsem si namontoval reproduktory. No, nejen tam, mám je po celém domě. Když nezapomenu, není to velký problém. Na druhou stranu, bary... Vyberu si tichý kout a pitomec barman pustí nějakou píseň Colea Portera, nebo něco takového. Jako za starých dobrých časů, tak jak to mají barmani rádi. *All Through The Night* nebo *Too Darn Hot*.

„Co to povídáte? Vy chodíte do barů?“, vypadá zaujatě, okruh zájmů se rozšiřuje. „Vidíte, i já si občas vyrazím, zdálo se mi, že jsem vás už někde viděla, i proto se ptám.“

Josef rychle namáhá svou paměť, zkouší si vzpomenout, jestli ji někdy viděl. Jasně, že ne. Stručně řečeno je společenská, svobodná. Proč by vůbec chodila do barů? Copak se jí líbí nechat se nalítá osahávat opilými dědky? Nezdá se to moc pravděpodobné, má příliš krásný obličej a tělo. Je příliš krásná, než aby spala s kýmkoliv ze soucitu. Noční kráska za peníze?

„Nemůžete se v tomto stavu procházet po ulicích. Můžeme zajít ke mně, vy si přemáchnete kalhoty a já vám je vyžehlím,“ říká ona. „Bydlím zrovna tady. Co vy na to?“

„Samozřejmě,“ říká dívce. To je vážně skvělé. Jen se počůrej ve správný čas a všechno je zařízeno.

Oba stoupají po schodech, její byt. Teď nastává významný okamžik. Sotva vstoupil, Josefa zavalily vůně: pronikavé, nemravné aroma, přímo peklo vůní, šířící se ze zdi a z nábytku. Směs, ke které nikdy nečichal, ale celý život věděl, že ji jednoho dne ucítí. Zamlžila se mu mysl. Jako čáry nebo drogy, ale protože neměl zkušenosti, mohl jen hádat. Pochopil, že se ta vůně zachytí v jeho nosních dírkách a nezmizí ani zítra, ani po týdnech, věděl, že vstane o půlnoci a ona se tam bude držet, uvnitř, a to doopravdy nebyla iluze, protože po nějakém čase jedné noci, když se probudil, tak

uviděl obličej svojí ženy: pokoušela se čichat tu vůni šířící se z jeho nosních dírek.

Za všechno zřejmě můžou okolnosti: zářijové horko, dívčina krása, její postoj k Josefově zvláštní reakci, zvláště že se jí líbilo poslouchat, jak mluvil o takových věcech, které by se jiným lidem určitě nezdály zajímavé. Dokonce i v Praze se lidé zřídka kdy zajímají o to, co říkají řezníci, bez ohledu na to, jak nadšeně to říkají.

Josef nebyl moc výřečný, ale tu noc v dívčině bytě, vyvedený z míry tajemnou vůní, nemohl zůstat zticha. Zabalený do dívčina měkkého županu, dokud neuschnou jeho kalhoty a trenýrky, se sklenicí piva v ruce, vyptával se Josef na směs vůní laku na vlasy, cibetu a ambry, která se držela v pokoji. Nemohla odpovědět, ale všiml si, že ji ta otázka nepřekvapila. Někdo se na to už asi ptal, možná nejednou. Ona se jen usmála a zavrtěla hlavou, jako by to bylo tajemství.

Ten večer Josef vyprávěl dívce, že i maso má svou vůni, která záleží na různých faktorech, jako jsou stáří zvířete, ze které části těla maso pochází, na drobných změnách druhu tkáně, její hustotě a barvě. Vezměme si telecí maso – žebírka jsou měkká, růžová, pórovitá, na koncích má hodně nadýchané, perleťově bílé chrupavky.

„Ježíšikriste,“ zašeptala.

Libovost znamená, že převládají vlákna svalů. Anebo barva – to je fyzický fenomén světla nebo zrakový vjem, který závisí na vlnách různé délky ve viditelném elektromagnetickém spektru. Jen virtuosovy oči dokáží ocenit ty přechody od narůžovělé po tmavě červenou, všechno záleží na obsahu myoglobinu. Nebo si vezměme tuk, je pevný a tvrdý, kdo by si mohl pomyslet, že bílá může mít tolik odstínů? Telecí maso – suché, šedivě růžové, pevné... Vepřové maso... Když člověk vidí metrákové prasátko, když se dotýká jeho načervenalé, vlhké šunky nejvyšší jakosti, probouzí se téměř erotický pocit. Ne, ne téměř. To je erotika. A jak jinak poznáš rozdíl mezi ošklivostí a krásou, odporem a blažeností? Polarizace světa, přechod odsud tam: od zásadité pružnosti svalu, od uzavřené struktury bílkovin, krásně odrážející světlo, k opačné krajnosti k bledosti, ochablosti, vlhkému svalu, rozkladu proteinů, otevřené struktuře bílkovin. Dokud proces nepostoupil tak daleko, je to život a štěstí. S hudbou je to stejné. Dobrá hudba je erotická, plyne z intuitivního ezoterického chápání, z citu, ze zapomenutého instinktu, který touží najít cestu na povrch. Dlouho na to zkoušíš přijít, až jednoho dne konečně pochopíš, že o křehkosti masa nakonec nerozhodne nic než to, jak je sval v okamžiku smrti stažený, teplota, ve které je zvíře po porážce uchováváno, řezy, které povolí napětí svalů, proporce pojivových tkání... Je důležité pochopit, co je nevyhnutelné:

krev se zastaví a přestane proudit žilami, nedostatek kyslíku vyvolá přeměnu polysacharidů v glukózu, která se obratem redukuje na kyselinu mléčnou. Ztuhlost mrtvol, kyselost, neexistence.

„Rozumím“, pronesla dívka při žehlení kalhot a její hlas se sotva postřehnutelně třásl.

„Děje se něco?“ zeptal se Josef.

Sklonila se, natáhla ruku pro jeho láhev a lokla si pořádný doušek. „Nic,“ odpověděla. „Nic. Ty jsi básník.“

„Ne, já jsem řezník.“

„Oh!“, málem se udusila, ale ještě zvládla polknout, záchvat chichotu zanedlouho přerostl ve smích.

„Co se stalo?“

„Řezník,“ opravdu se dusila smíchy. „Řezník. Bože můj! Řezník... Ne, nic, nic se nestalo. Všechno je v pořádku. Jen tomu prostě nemůžu uvěřit. Omlouvám se, opravdu se omlouvám. Víš, já tě vůbec neznám a v jednom okamžiku... když jsi tu o všem tak vyprávěl... v jednom okamžiku jsem si pomyslela, že jsi nějaký šílenec, který se chystá podříznout mi hrdlo. Nebo něco takového.“

Nic dalšího se tu noc nestalo. Jestliže se doteď ve vzduchu vznášelo napětí, možnost, nevyslovený příslib, magnetismus – teď to zmizelo a všechno se vrátilo na svá místa. Obyčejná, bezpečná, strohá realita.

Trochu ostýchavě si Josef natáhl kalhoty, poděkoval dívce a odešel. Nepokoušela se ho zadržet, nepozvala ho, aby ještě někdy zašel. Dokonce se zdálo, že během posledních minut se o něj už přestala více zajímat a jen chtěla, aby co nejrychleji odešel. Na zápraží, když Josef na okamžik zaváhal, ho lehce postrčila a zavřela dveře. Byla zklamaná jeho povoláním nebo prostě pochopila, co ji čeká, jestliže jsou takové věci vůbec možné?

Tu alchymii, jež se onoho večera odehrála mezi těma dvěma v dívčině pokoji, nikdy nepochopí diletanti, obyčejní, omezení lidé, kteří nemají mistrovskou bystrost, která umožňuje vidět, kde končí francouzská část a začíná anglická. Dívčin smích byl tou jiskrou, která zažehla vášeň a touhu. Podobně jako když špetka soli oživí chuť salámu.

Příští den, když učeň, natvrdlý obtlouslý kluk, kterému se zdálo, že vlasy svázané na temeni hlavy a náušnice vylepší jeho vzhled, zapomněl nabrousit nože, mu Josef poprvé nevrazil pohlavek. Neřekl ani slovo, vzal nože ze stojanu a proplýtl celou hodinu jejich broušením, leštil, čistil, piloval, kontroloval palcem jejich ostří, zase brousil, dokud konečně nebyl spokojený. A když se učeň přišel omluvit, Josef se na něj jen usmál a nic neřekl, kvůli čemuž se kluk roztřásl.

Láska byla jako oheň, vypálila díry v srdci a odpařila vodu z žil: krev zhoustla tak, že bylo nutné

převést Josefa do nemocnice a amputovat mu prsty na nohou. Aby zůstal naživu, polykal Josef po hrstech aspirin, kyselina acetylsalicylová přece ředí krev a podporuje zásobování mozkových buněk kyslíkem. Když se postaral o buňky, byl schopen se sotva ovládat a nedělat ty hrozné, náměsíčné věci, po kterých toužil během těch okamžiků, kdy se jeho tepny stávaly hořícími řekami lávy. Takové je alespoň veřejné mínění. Doktoři neustále tvrdili, že aspirin za nic nemůže a že Josef nikdy zdravý rozum neztratil.

Objevil se názor, že Josef si prý vůbec neuvědomil, že je to láska. Je tak nevzdělaný, říkali lidé, nenavštěvuje koncerty, nevychutnává si drahá vína a umělecká díla, cpe se knedlíky s masem, nerozumí vybraným jídlům, tak jak by byl mohl rozeznat velkou lásku od obyčejného poblouznění?

Jiná skupina se zase shodla na tom, že Josef zamilovaný byl a že si to uvědomoval, nicméně tito lidé zastávali názor, že si celou tu historku s aspirinem vymyslel jen proto, aby si jeho žena myslela, že má doopravdy horečku a nevrta mu hlavou ta polonahá žena, jejíž fotku schovává pod pokladnou.

Co je to vlastně za fotku? Ten první večer, když potkal dívku, fotoaparát neměl. Z jejího bytu si nic nevzal. Tak odkud získal tu fotografii?

To bylo tak. Josef netrpělivě čekal dva dny, a když se touha spatřit dívku stala nesnesitelnou, zase k ní zašel. Bohužel nebyla doma. Nikdo neotevřel dveře. Počkal pár dní a zkusil to znovu, modlil se k Bohu, aby nebyla pryč. Bohužel. Promluvil si se sousedy, ale nikdo o dívce nic nevěděl: ani kdy odchází a vrací se domů, ani co dělá, jestli má nějaké přátele nebo příbuzné, nic. Zvykl si zajít tam každý den a zaklepat na dveře. Ale v bytě po celý čas nebyla ani živá duše, ačkoliv jednou se Josefovi to vypadalo, že by uvnitř mohl někdo být. Za dveřmi jako by zaslechl tiché kroky, tlumený dech, ale snad se mu to jen zdálo. Občas měl Josef pocit, že celá ta příhoda s dívkou byla od začátku jen sen nebo že si spletl adresu, ale pochybnosti velmi rychle rozptýlila vůně šířící se z bytu. Ta vůně. Jedinečná, zvláštní.

Co ho tak rozrušilo, co způsobilo, že se pomátl na rozumu, nevěděl. Neměl žádný plán, netušil, co by se stalo, kdyby dívku uviděl. Nechal všechno na okolnostech okamžiku, až potká dívku, doufal, že mu souhra okolností napoví, co říkat a co dělat, až ta chvíle nastane.

Jedné noci se po těžkém pracovním dni ploužil domů, když se v prázdné ulici od stěny budovy odtrhl stín a zastoupil mu cestu. Ještě mladá, ale nepěkná žena, fakticky odporného vzezření, se na něj smyslně usmála a olízla si rty. Počasí bylo hrozné, celý den přšelo. Josef jen potřásl hlavou a nezpomalil krok, snažil se ji obejít, ale nebylo lehké setřást šlapku, která si spletla jeho únavu s opilostí. Když žena po několika strkanicích pochopila, že ničeho nedosáhne, konečně to vzdala,

naštvaně praštila Josefa deštníkem po hlavě a odešla, ale v noci, kdy už Josef tvrdě spal, jeho žena, jejíž podezření vzbudilo husté aroma šířící se z Josefových nosních dírek, obrátila naruby kapsy jeho pláště a objevila lesklou papírovou kartičku, kterou na křižovatce rozdávají lidé z nevěstince. Na kartičce byla vyobrazena polonahá blondýna, se kterou se zřejmě můžeš za peníze blíže seznámit v tom podniku. Josefova žena položila kartičku na postel Josefovi pod nos, vzala si polštář a odešla spát na gauč do obývacího pokoje. Plakala, naříkala celou noc a ráno ještě spala, když Josef vyšel ze dveří s tou kartičkou v kapse, kam mu ji prostitutka včera večer strčila.

Ted' už věděl, kdo byl cílem jeho touhy, ale ani trochu se mu neulevilo. Kam zmizel klidný život, ty poklidné večery, kdy Josef pomalu čistil svoje nože a sekáčky, přebíral zbytky masa, odděloval kousky, které ještě půjdou zítra prodat, od těch, kterých se už stihla dotknout salmonela? Bylo by to ještě úplně dobré maso, pokud by se opláchlo, postříkalo octem a dneska uvařilo, ale zítra už nebude dobré k ničemu. Zbytky vyhazoval do popelnice na dvoře za masnou tlustým zeleným mouchám, které Josef nesnášel. Poslední okamžiky opravdové harmonie před životem obráceným zcela naruby.

Všichni ti stálí zákazníci, kteří chodívali k Josefovi pro hovězí plátky a telecí játra, dva kroky stranou od Václavského náměstí, by nikdy nebyli podezírali Josefa ze zhoubného citu, kdyby nebylo toho nadbytku aspirinu v jeho organismu. Jednoho dne mu z nosu silně vytryskla krev, tekla přes bílou zástěru a postříkala bílou staromódní smaltovanou mísu s právě pomletým vepřovým masem.

Nebylo to tak, že by lidé byli zvlášť pohoršeni takovým přínosem Josefova organismu do mletého masa, vždyť Josef maso prodával levně, a mnoho zákazníků by si nebylo mohlo dovolit nějakou přecitlivělost, i kdyby chtělo, avšak tato událost byla jasný příznak, že s řezníkem není něco v pořádku. A opravdu, jedna starší žena pošeptala svému muži do ucha: „Bože můj, je zamilovaný, copak to nevidíš? Chudák, doopravdy se pomátl na rozum.“

Ženu vyslechla celá nedůvěřivá fronta: to, co se právě ted' stalo, neodpovídalo obvyklé představě o zamilovaných. Nikdo nevěděl, že prudké krvácení způsobil řezníkovi nadbytek aspirinu. Zákazníci jen stáli a dívali se, dvanáct obyčejných mužů a žen, trochu unavení, s našedlou kůží, ještě ne úplně vším zklamaní, ale dostatečně zkušeni, aby neměli iluze, téměř nikdy se ničemu nedivící, nemající žádné touhy, žádné bezesné noci a probrečené polštáře, už nikdy více něco takového, a najednou – prásk! - všechno se během okamžiku vrací do vzpomínek a současně nastává bolestné pochopení, že oni sami už nikdy takové touhy nepocítí. Nikdy.

A oni se nebránili, s radostí se podrobili zvláštnímu rituálu eucharistie. Toužili získat alespoň kapičku té božské, mocné síly, která přinutila Josefa prolít svou krev, v okamžiku se stali sektou,

skupinou věřících, kterou sjednotila řezníková beznaděj. Starodávny kanibalský instinkt je všechny přiměl brát si ten den jen mleté maso. Jaký prorok kdy mohl předvídat, že cit se bude moci tak jednoduše proměnit v tělo?

Po týdnu nebo dvou celá Praha věděla o Josefově lásce. Na zdech se objevily kresby, barbarskými barvami vyobrazené věci, o kterých se nikdo neodvažuje mluvit veřejně. Úpadek do piktogramů je velmi netypická událost pro město, kde je dovoleno vše. Jednoho večera se ve vagonu metra dívka zeptala otce, co by si chtěl vzít na Měsíc, pokud by mu bylo dovoleno vybrat si jen jednu věc.

„Nevím,“ odpověděl. „A co by sis vybrala ty?“

„Vánoce,“ řekla. „A ty?“

„Hm,“ rozvažoval. „Snad sprchu? Anebo by bylo lepší vzít si kolo?“

A tehdy to konečně pochopil, - celý vagon to mohl vidět, protože všichni mysleli na jedno a to samé. Otcovy oči zvlhly, pootevřel ústa plná zkažených zubů, ale v poslední chvíli se k velké úlevě všech ovládl a nechal ve vzduchu viset závoj ticha, který přikryl neviditelnou trhlinu ve vakuu, která se otevřela, aby pohltila jeho neskrývaná, nemravná slova.

Aby historie byla o opravdové lásce, musí být taková láska nebem požehnaná i odsouzená. Pokud se zamilovaní vezmou a žijí šťastně jako prasata v blátě, jde o zápis do registrační knihy a ne o příběh lásky. Legenda o Josefovi odpovídá kánonu. Dosáhla nejvyššího bodu, když Josef odemkl pokladnu, vybral všechny peníze a nacpal je do kapsy bílé zástěry postříkané krví. Za opasek si zastrčil dva největší řeznické nože a vyšel z obchodu s temně rozhodným obličejem. Zákazníci neprotestovali: i tak už dlouho čekali na druhé jednání.

V krvavých šatech, vyzbrojený dvěma hroznými noži, zmáčený potem od běhu nevypadal Josef jako skutečný klient, když vkročil do toho podniku s pochybnou reputací. Ochrance scházela odvaha postavit se mu do cesty. S jedním ze svých nožů v ruce se zastavil uprostřed haly a těžce oddechoval. Od rtů se mu táhla slina, ve spáncích mu pulsovala tlustá žíla – čistá agrese. Bomba. Levandulová vůně a plyšový interiér – červené světlo, stěny v barvě ledvin, čalounění nábytku v tónech vepřového masa – ho jakž takž uklidnil. Josef se otočil na madam s bledým obličejem – s nalepenými řasami, s telefonním sluchátkem v ruce, připravená zavolat policii – a naznačil, aby sluchátko položila. Položila ho. Co bude teď?

Astor Piazzolla, akordeonový virtuóz, *Quinteto Nuevo Tango*, jehož vášnivá, znepokojivá hudba vířila z reproduktorů zabudovaných do stěn, prudký mix tanců milongy a habanery, nestoudné rytmy, které přinutily Josefa, aby pustil z ruky nůž, aby stál jako socha v kaluži své vlastní moči a

divil se, jak se sem vlastně dostal. Kde byl jeho zdravý rozum, když uchoпил nože a běžel z obchodu? Myslel, že hrdinně vysvobodí princeznu z dračího doupěte? Že rázně učiní konec všem svým trápením? Rozhlédl se. Kde je to dračí doupěť? Bylo zde jen nemravné čalounění v barvě slaniny a otřepaná nasládlá hudba linoucí se shora. To, co začalo jako odvážné, i když teatrální rozhodnutí, skončilo pokořením: čůral si do kalhot, nebyl schopen to zadržet, nemohl nic udělat, jen pochopil, že se zase dostal do té samé nesnáze, kterou to všechno začalo.

Ta dívka je zde také; vysoká a štíhlá si dělá cestu skrz závěs z korálků, je polonahá, její nádherné tělo jako svěží skopové maso, rty jsou namalované příliš výrazně, příliš mnoho pudru, v jedné ruce tašku, usmívá se, ale se slzami v očích, pevně mu stiskne ruku a vede ho pryč, neotáčí se a neříká nic *madam*, která pořád stojí na tom stejném místě a která za svůj dlouhý život viděla hodně dramatických odchodů, ale žádný nebyl jako tento: za zvuků vášnivého tanga si kavalír celou cestu ke dveřím čůrá do kalhot.

Kdyby byl život podřízený týmž pravidlům jako v italské opeře, tento příběh lásky by zde skončil, protože – alespoň očima města – jsou všechny pozdější události bezvýznamné.

Josef opustil ženu a přestěhoval se ke své milované, která nakonec ve skutečnosti byla úplně jiná, než jak si ji představoval. První dva tři týdny byla dívka něžná jako smetana a pozorná, ale zakrátko se změnila ve všech ohledech v nepříjemnou megeru. Jasně, magnetická dokonalost jejího těla nezmizela, ale její povaha – bože, smiluj se.

Celé to léto se v krátké sukýnce, která jí nezakryla ani zadek, točila po Josefově masně a nedělala nic užitečného, jen lákala zákazníky a očividně ji to uspokojovalo. Brzy se veškerými zákazníky stali výhradně muži, chodili často a velmi pečlivě si vybírali zboží. Fronta byla pořád velmi dlouhá. Z obchodního hlediska to bylo dobře, ale Josefa to přesto štvalo. Přestal být úslužný a přátelský, stal se z něj neurvalý chlap, stejně jako všichni ostatní řezníci ve městě. Plátky masa a kotlety začaly mít nestejnou tloušťku a znatelně rozdílnou velikost, hovězí oháňku nerozsekával podle kloubů, žaludky a střeva nepral dočista a v mletém mase nechával příliš mnoho tuku.

K ještě většímu Josefovou rozčarování dívka otevřeně rozebírala své záležitosti se zákazníky: jak jednotvárný byl její život a jak špatně byly léčeny její hemoroidy. O těch toho věděla tolik, že mohla napsat knihu, a byla připravena podělit se o tyto ezoterické znalosti s kýmkoliv. Nebýt jejího svěžího a nevinného zevnějšku, posluchači by se o to určitě tolik nezajímali, avšak její rty, oči a nos proměnily ty problémy v jedinečné.

Jako by toho ještě nebylo dost, jednoho dne vešel Josef do skladu pro vepřové nožičky a nachytl tam dívku stojící před tím hňupem učněm, který seděl na sudu a oběma rukama jí

vášnivě hladil stehna.

Příští ráno Josef otevřel masnu, ale když se začali scházet zákazníci, dívka tam nebyla. Když se na ni ptali, Josef všem říkal, že je nemocná a zůstala doma, že se její hemoroidy zase zhoršily. V podvečer se fronta zkrátila na polovinu, všichni si vybírali maso rychle a toho dne se už neukázali. Dívka se neobjevila ani druhý den ani ten další – už ji nikdy nikdo víc nespatriil, a Josef už neskrýval, že mu dala kopačky, jednoduše si sbalila věci do kufru a zmizela. Mimochodem, znělo to přesvědčivě, protože pomocník se taky vypařil.

Postupem času se Josef dal dohromady, získal zpět dobrou náladu, začali se vracet staří zákazníci. Byl příjemný, pro každého si našel milé slovo a pěkné telecí ledvinky, plátky dělal jeden jako druhý, žaludky byly bílé jako sníh, jako by byly přímo z čistírny.

Samozřejmě, kolovaly drby, některé obzvlášť zlé. Někdo například podezíravě uvažoval, proč měl několik týdnů po zmizení dívky a učně měl Josef tolik párků, které byly tak vynikající? Ale kdo by takovéhle výmysly bral vážně?

Není známo, jestli se tyhle řeči donesly k Josefovým uším, ale nezdálo se, že by se o ně staral. Jako za starých dobrých časů se zajímal jenom o maso.

Podle Josefa není maso jen tak obyčejná a bezvýznamná věc, jak se někomu může zdát. Ono vždy ztělesňuje opravdový konec, cíl. Neživé zvíře – to není krvavá oběť instinktu primitivního dravce nebo článku v potravním řetězci, ve kterém proudí energie a chemické prvky. Pro takového znalce jako Josef představuje čerstvě poražené zvíře zázračné dílo a krátké zastavení na cestě k ještě úžasnějšímu stavu materie. Jsou to velkoobchodní a maloobchodní plátky, pečeně z ramínek a lopatek, bifteky, krkovička, žebírka a slanina, španělské ptáčky, šunka, mleté maso a vrchol toho všeho – salám.

(přeložila Jana Karmazínová)